

FIICA BRUTĂRESEI

Alette

S-au întors cu toții la brutărie, iar femeia de la tejghea s-a repezit spre Audrey.

— Pe unde-ai umblat cu noaptea-n cap? Întâi am crezut că te-ai dus la lăptărie, dar pe urmă am văzut că urciorul cu lapte e plin și nu pricepeam unde-ai dispărut. N-ai lăsat nici un mesaj. O clipă m-am gândit cu groază c-ai fugit...

Femeia, roșie la față, s-a oprit în mijlocul propoziției când a dat cu ochii de Alette în cadrul ușii. S-a încruntat, apoi l-a zărit pe Maneo și a icnit.

— Tu. Nu te-ai schimbat deloc.

Și Alette observase asta. Tatăl ei adoptiv nu se schimbase deloc de-a lungul anilor, de când îl știa ea. Asta nu însemna că arăta încă tânăr. Ci că, probabil, nu arătase tânăr *nicicând*.

Femeia și-a așezat mâinile pe tejghea, vădit îngrijorată. Audrey s-a apropiat de ea și a pus o mână peste ale ei.

— Mamă, mi-am găsit sora. A venit la mine.

— Văd, a zis femeia ridicând puțin bărbia și uitându-se la Maneo.

Vrăjitorul a arborat încet un zâmbet.

— Bună, Nanny.

Mama lui Audrey s-a burzului.

— Nu mai sunt dădacă de treisprezece ani. Numele meu este acum doamna Warner și sunt soția morarului... adică văduva. Și mama lui Audrey.

Vrăjitorul și-a scos pălăria și a făcut o plecăciune adâncă.

— Doamnă Warner. Scuzele mele.

Ignorându-l, mama lui Audrey s-a întors spre cealaltă fată. Și s-a mai înmuiat.

— Tu trebuie să fii Alette... Ai fost întotdeauna copila mai mare... Și semeni mult cu unchiul tău, dar ai statura mamei tale.

Doamna Warner i-a dat la o parte părul de pe față.

— Văd că semnul din naștere n-a pălit.

Era a doua oară într-o zi când o atingea un străin pe Alette, iar ei nu-i plăcea. Și-a ferit capul.

Totuși, a luat aminte la vorbele femeii. Semăna cu unchiul Zelos. Era un lucru pe care Maneo nu-l pomenise.

Doamna Warner li s-a adresat apoi lui Alette și vrăjitorului.

— Spuneți-mi – amândoi – ce doriți? Ce v-aduce aici?

Alette nu știa de unde să înceapă, dar a intervenit Maneo. Până la urmă, el o cunoștea pe femeie. Fata vrăjitorului a încercat fără succes să și-i imagineze pe amândoi lucrând la castel.

— Audrey, probabil ai observat că ești diferită de celelalte fete, nu-i așa? a început Maneo.

Fata a încuviințat vag, abia mișcând capul. Alette se întreba de ce nu vorbește.

— Alette mi-a spus că-i împărtășești o parte din puteri.

Audrey s-a uitat la sora ei, părând surprinsă.

— Da?

Alette a dat din cap.

— Despre ce puteri vorbiți? a întrebat mama lui Audrey, aruncându-i o privire tăioasă fiicei sale.

Audrey a rămas tăcută.

Maneo a continuat:

— Magia ta va fi diferită de-a lui Alette. Ea a crescut alături de mine. A învățat – până la un punct – să-și stăpânească puterile, dar ale tale sunt necizelate și greu de controlat. Dacă vii cu noi, trebuie să mă lași să te îndrum.

Audrey a continuat să tacă, cu o expresie confuză. „Când o avea de gând să vorbească?”, s-a întrebat Alette.

Doamna Warner a clătinat din cap, eliberând câteva suvițe cărunte și sârmoase de sub bonetă.

— Dacă Audrey vine cu voi? Să vină cu voi unde?

Alette s-a uitat drept în ochii mamei lui Audrey.

— Am luat o hotărâre. Plănuiesc să merg la Essendor și să revendic ceea ce este al meu de drept. Dar aș fi mai

puternică dacă aş avea-o alături pe sora mea. Audrey trebuie să vă vorbească. Să primească orice lămuriri are nevoie. Apoi, ea va hotărî ce face mai departe.

MAMA

Audrey

Audrey ştiuse întotdeauna că părinţii care au crescut-o nu sunt cei care i-au dat viaţă. I se spusese că mama ei adoptivă a fost dădacă în casa unei familii bogate din cetate. Dar, din pricina sorţii potrivnice, familia ei săracise. Naşterea fusese dificilă şi mama ei adevărată trăgea să moară. Atunci i-o încredinţase pe Audrey dădacei sale loiale. Tatăl, la rândul lui, pierise la scurt timp după aceea, aşa că rămăseseră doar Audrey şi dădaca.

Acum fata ştia că povestea nu e în întregime adevărată. Unica mamă pe care o cunoscuse Audrey s-a aşezat în faţa ei la masă, sus la moară, şi i-a spus toată povestea, de la începutul său la castelul regal până după ce au ieşit din pădure.

— Am călătorit spre est, întocmai cum ne instruisese mama ta, regina Bia. N-a fost uşor. M-am ascuns cât de mult am putut. O vreme am mers cu o căruţă de legume, iar restul drumului l-am făcut pe jos. Când am ajuns în

Lullgrove, tălpile ghetelor mele erau găurite. Aici m-am simțit în siguranță, de parcă locul mi-ar fi fost sortit. Eram încă destul de tânără, puteam să mai fac copii. Așa că nimeni n-a pus la îndoială faptul că erai a mea. Le-am spus că sunt o biată văduvă – că bărbatul meu era soldat și a murit în timpul invaziei.

Audrey a dat din cap. În afara legăturii cu familia regală, povestea era aceeași pe care o auzise de la naștere; adevărul pe care-l acceptase mereu.

— Apoi am ajuns aici. Pe tatăl tău l-am cunoscut din prima zi în care am intrat în sat. Era văduv, biata lui nevastă murise la naștere, împreună cu copilul. Parcă soarta mi-l scosese în cale. M-a curtat o perioadă scurtă și te-a acceptat drept copilul lui fără discuții.

Audrey a simțit lacrimi înțepându-i pleoapele. Dragul, blândul ei tată, care se prăpădise de numai un an.

— Sătenii au uitat repede că nu ești copilul lui. Oamenii își amintesc numai ce le convine, iar noi eram o familie bine văzută, cred. O familie pe care te puteai baza. Tatăl tău n-a aflat niciodată întregul adevăr despre tine. Cred că bănuia că nu-i spun tot, dar n-a pus întrebări. Așa era felul lui.

Audrey s-a bucurat că tatăl ei nu știuse adevărul. Era un om simplu, căruia nu-i plăcuse schimbarea. I-ar fi fost tare greu să poarte conversația asta.

Mama ei a oftat.